

Найважливіше після всіх бід зрозуміти, наскільки прекрасний Бог, і навчитися коритися Йому

Розповідає Юлія Гирик

Все почалося з того, що я створила сім'ю, але невдало. Якби я до весілля знала про те, що взнала після розлучення, весілля не було б. Прожили ми разом біля шести місяців (враховуючи другу спробу примирення), і сім'я почалася розвалюватися на очах.

З дитинства була навчена, що шлюб – це один раз і на все життя. Тому шукала вихід усім серцем з цієї жахливої ситуації, здавалося, земля втекла з-під ніг. Їздила по церквах, до «святих» ікон, просила поради у православних священників.

Батьки мої – православні, я також була православною віруючою. Сприймали Бога як такого, що Він десь є, але відчуття що Він живий, допомагає – не було.

Почала читати Євангеліє, але розуміла, що розбіжності між тим, що розказував священник під час літургії та Святим Письмом великі.

У цей час чоловік приїхав з Дніпропетровської області, бо ми мали оформити розлучення. У нас не було ні спільного майна, ні дітей. Знову ми з ним розмовляли, дійшли до висновку, що треба жити окремо від його і від моїх батьків.

Ми помирилися і зібралися на заробітки, щоб купити десь окремо від батьків собі житло.

На заробітках було багато жахливих ситуацій, випробувань. Саме в цей момент, коли було тяжко, відчула, що Бог – найближчий

Друг. Він ніколи в біді не залишить, Він найбільше мене любить.

Після всіх випробувань стало важливо, що мені Бог скаже, а не люди. Почала шукати саме Божої правди, а не людської. Читала і перечитувала Біблію, відвідувала Греко-католицьку церкву, там була служба українською мовою.

Мені хотілося мати сім'ю та дітей, але хотіла також бути виправданою перед Богом в даній ситуації. Священики в Греко-католицькій церкві сказали, що є можливість шлюб признати недійсним, розірвати, уневажнити. Для цього засідає рада священників.

Православні також казали, що шлюб можна розірвати (розвінчати). Я порівнювала все з написаним в Євангелії і думала, що не можна такого робити, немає такого в Біблії. Жила три з половиною роки в Італії, але захворіла і повернулася додому.

Один знайомий розказав про церкву, де був особливий священник, особливе причастя. Почала їздити в ту церкву. Цей священник Василь забороняв читати Біблію, називав мене біснуватою.

Я не розуміла, чому не можна читати Біблію, адже Святе Письмо лікує. Чим більше він забороняв, тим більше я читала, розуміла, що він урізує найважливіші слова, перекручує.

В цей час прийшла до мене знайома, Любов Масловська, адвентистка приблизно тридцяти років. Розказувала про суботу, про те, що ікони – це ідоли. Але я з тих людей, що правду на словах не сприймають, треба самій пересвідчитися, що це дійсно так.

Я вирішила їй довести, що вона не права. Щодня читала Новий Завіт. Вважала, що Старий Завіт не актуальний, його читати не варто, тим більше, що він важкий для сприймання.

Просила: «Боже, відкрий мені Твою правду! Ти знаєш, що вона

для мене найважливіша». Досліджувала з молитвою, і з першого разу зачепили мене слова з Об'явлення Івана Богослова якраз про ідолопоклонство, що такі люди царства Божого не успадкують.

Це зачепило, але вирішила, що ідолопоклонники – то не про мене, і відігнала всіма силами цю думку. Продовжувала читати щодня, знову дійшла до того ж місця. Зрозуміла, що треба підкоритися Святому Духу.

Коли читала, шукала тексти, де було б сказано, що треба святити неділю. Досліджувала, чому вказується на суботу. Почала шанувати суботу.

Найбільш негативно налаштованою проти віруючих людей була саме я (проти всіх віруючих неправославних). Мама моя брала читати релігійні газети, журнали, декілька разів ходила до адвентистів на зібрання. Я була проти того і казала: «Куди ти ходиш? На старість збираєшся перехреститися?».

Вона ходила на свято Жнив, на кулінарні курси. Я ж категорично нічого не брала ні від яких віруючих, не визнавала їх. В моїй родині вже є три монашки, я хотіла бути четвертою.

Коли сім'я розвалилася, вирішила піти у монастир. Але Бог вів по-своєму. Я довго молилася, і Він показав, що не треба йти у монастир.

Почала ходити до Адвентистської церкви, рік досліджувала Писання. Перевіряла кожне слово, пройшла уроки «Дивовижні факти». Звіряла все від А до Я, щоб ніде не було перекручено, бо «ці штунди можуть перекрутити».

Процес докопування до правди був дуже болісний, були суперечки з мамою. Коли мені щось було незрозуміло, дивилася в німецькому чи в англійському варіанті, чи все так. Інколи здавалося, що мама мене от-от переконає в тому, що я на невірному шляху.

Після таких моментів брала Біблію і читала декілька годин, боялася, що мене ворог зламає. Через рік повстало питання хрещення. Мама спитала, коли я збираюсь його приймати.

Мама в мене дуже хороша. Але в неї хворе серце, і я боялась їй сказати, що через два-три дні маю прийняти хрещення. Спитала: «А коли треба?».

Мама відповіла, що ніколи, бо це буде найгірший день у її житті. Я промовчала, а в суботу, коли мама прийшла після роботи, вся квартира була в квітах. Так вона зрозуміла, що я прийняла хрещення.

Це було в 2017 році, ще рік не пройшов. Перед хрещенням і після нього я ніч не спала, бо переживала за маму. Вся родина повстала: «Куди ти влізла, нащо тобі секта?»

Возила маму в санаторій «Барвінок». Не могла зрозуміти, чому моя мама, яка читала адвентистську літературу, так озлобилася. Вона перестала читати, перестала спілкуватися з тою жінкою, яка давала їй літературу, почала її вважати ворогом №1 після мого навернення.

Кожного вечора я збирала сім'ю і читала їм Біблію, розповідала пророцтва. У нас були дебати, сварки, і я зрозуміла, що це не по-Божому. Почала просто за них молитися.

З часом мама змирилася, побачила, що нічому поганому на зібраннях не навчають. Тато – ліберал, він не проти. Ходив зі мною у церкву, навіть думав про хрещення, а потім перестав. Двоюрідний брат і подруга зі мною не розмовляють.

Якби не було цих випробувань, я б не шукала Бога всім серцем. Тільки Він мене рятував, подавав руку в біді.

Найважливіше після всіх бід зрозуміти, наскільки прекрасний Бог, і навчитися коритися Йому.

Записала Алла Шумило